

Đề bài: Cảm nhận của em sau khi đọc "Người cầm quyền khôi phục uy quyền" trích trong tác phẩm "Những người khốn khổ" của Huy-gô - [Ngữ văn 11](#)

Bài làm

"Người cầm quyền khôi phục uy quyền" trích trong tác phẩm "Những người khốn khổ" của Víc-to Huy-gô (1802 - 1885), nhà thơ, nhà tiểu thuyết, nhà soạn kịch vĩ đại thuộc chủ nghĩa lãng mạn văn học Pháp trong thế kỉ XIX.

Đọc "Người cầm quyền khôi phục uy quyền" nhân vật Gia-ve để lại cho ta bao nỗi hãi hùng. Qua cái nhìn, sự nghe thấy và ý nghĩ, cảm xúc của Phăng-tin, tác giả đã khắc họa tên mặt thám này bằng những nét vẽ vô cùng sâu sắc, đầy ấn tượng.

Khi Phăng-tin đang nằm trên giường bệnh, xung quanh có ông Ma-đơ-len và bà xơ, đó là những người nương tựa tinh thần của người đàn bà khốn khổ này, thì Gia-ve xuất hiện bất ngờ. Phăng-tin tưởng là hân đến bắt chị nên chị đã "kêu lên hãi hùng". Cái mặt hân "gớm ghiếc". Điều bộ hân "man rợ và điên cuồng". Tiếng của hân "không còn là tiếng người nói mà là tiếng thú gầm". Cặp mắt của hân nhìn "như cái móc sắt", thật kinh khủng, bởi vì cái nhìn ấy cách đây hai tháng đã "đi thấu vào đến tận xương tuỷ chị".

Phăng-tin sợ hãi "rùng mình" khi tên hung thần tiến vào giữa phòng và "hét lên": "Mày có đi không?". Chị cảm thấy "cả thế giới đang tiêu tan" khi tên mặt thám nắm lấy cổ áo ông thị trưởng và ông thị trưởng cúi đầu. Khi Phăng-tin kêu cứu ông thị trưởng thì Gia-ve "phá cười lên", cái cười ghê tởm phô ra tất cả hai hàm răng. Cái cười ấy là tiếng gầm gừ của một chó điên, của một con thú dữ sắp vồ mồi! Thật lạnh lùng và ghê sợ khi ta nghe nhà cầm quyền khôi phục uy quyền khẳng định: "Ở đây làm gì còn có ông thị trưởng nữa!"

Khi Giăng Van-giăng muốn "cầu xin" Gia-ve "một điều" thì hân bảo phải gọi hân là "ông thanh tra" và "phải nói to". Giăng Van-giăng xin Gia-ve "thư cho ba ngày" để đi tìm đứa con cho người đàn bà đáng thương đang nằm trên giường bệnh, thì hân kêu lên: "Mày nói giỡn! Chà chà! Tao không ngờ mày lại ngốc thế!... Mày bảo là để đi tìm đứa con cho con đĩ kia! Á à!..". Khi Phăng-tin "run lên bần bật" cất tiếng kêu thương gọi Cô-dét, gọi bà xơ, gọi ông thị trưởng, thì Gia-ve như một con thú dữ bị trúng thương, hân "giậm chân", hân nhìn

Phăng-tin "trùng trùng", hấn "túm một túm lấy cổ áo và ca-vát" của Giăng Van-giăng, hấn thô lỗ gọi chị Phăng-tin là "con đĩ", là "đồ khi", hấn ra lệnh bắt chị phải "câm họng". Với hấn thì không thể nào để tồn tại những nghịch cảnh nơi "cái xứ chó đều", mà phải "thay đổi hết", không thể để nghịch cảnh "bọn tù khổ sai làm ông nọ bà kia, còn lũ gái điếm được chạy chữa như những bà hoàng!" Dưới con mắt Gia-ve thì không thể có cái tên ông Ma-đơ-len, không có ông thị trưởng nào cả, mà "chỉ có một tên kẻ cắp, một tên kẻ cướp, một tên tù khổ sai là Giăng Van-giăng" mà hấn đã bắt được. Người cầm quyền, khôi phục uy quyền là thế!

Lời nói cử chỉ, hành động của tên hung thần Gia-ve đã làm cho Phăng-tin vô cùng kinh sợ, "chị thốt ra tiếng rên", răng đánh vào nhau "cầm cập", "chị bỗng ngã vật xuống gối, đầu đập vào thành giường rồi ngoẹo xuống ngực, miệng há hốc, hai mắt mở to và lơ lơ" ... tắt thở.

Tác giả đã tả cái chết của Phăng-tin để vạch trần bộ mặt độc ác, tàn nhẫn của con người thú — tên mật thám, tên thanh tra Gia-ve.

Trước phản ứng của Giăng Van-giăng như cây bàn tay của Gia-ve đang túm lấy cổ áo mình, nghiêm nghị cảnh cáo tội ác của hấn "đã giết chết" một người đàn bà tội nghiệp, thì hấn "phát khùng hét lên và hăm dọa". Nhưng trước hành động của ông thị trưởng "giật gãy trong chớp mắt chiếc giường cũ nát", "cầm lăm lăm cái thanh giường trong tay và nhìn Gia-ve trùng trùng", thì tên hung thần cũng biết sợ, hấn "lùi ra phía cửa". Đúng là Gia-ve "run sợ", hấn sợ người tù khổ sai đập chết.

Cái chết bất đắc kì tử của Phăng-tin, phản ứng quyết liệt của Giăng Van-giăng, sự run sợ của Gia-ve là tình huống đầy kịch tính, vừa bi thương, vừa hài hước, mang ít nhiều ý vị triết lí: những kẻ mất tính người, độc ác như thú dữ lại là những kẻ nhát gan nhất và sợ chết nhất! Đúng là Gia-ve sợ chết! Thật là hài hước và mỉa mai: nhà cầm quyền đang hung hăng khôi phục uy quyền thì bất ngờ bị tước mất uy quyền!

Hình ảnh Gia-ve "tay nắm lấy đầu can, lưng tựa vào khung cửa, mắt không rời Giăng Van-giăng" khác nào một con chó dữ bị đánh cụp đuôi vẫn không buông mồi!

Sau khi hạ uy thế Gia-ve, Giăng Van-giăng đã dành tất cả tâm hồn mình cho người đàn bà khốn khổ vừa mới chết. Ông "tì khuỷu tay lên thành giường", ông

"đỡ lấy trán" bằng bàn tay, ông ngấm Phăng-tin nằm dài không nhúc nhích. Một nỗi thương xót khôn tả, biểu lộ trong nét mặt và dáng điệu của ông. Ông yên lặng ngồi trước thi thể người đàn bà xấu số. Một lúc sau, trong trạng thái "mơ màng", ông "cúi ghé lại gần và thì thầm bên tai Phăng-tin". Những tiếng thì thầm ấy là những lời xót thương.

Cảnh tình cảm động ấy đã được bà xơ Xem-pli-xơ chứng kiến. Và sau này bà thường kể lại rằng "lúc Giăng Van-giăng thì thầm bên tai Phăng-tin, bà trông thấy rõ ràng một nụ cười không sao tả được hiện trên đôi môi nhợt nhạt và trong đôi mắt xa xăm, đầy ngỡ ngàng của chị khi đi vào cõi chết".

Tình thương của Giăng Van-giăng thật mênh mông và bao la. Cử chỉ của ông thật trang trọng, thành kính và đầy thương xót. Ông "lấy hai tay nâng đầu Phăng-tin lên đặt ngay ngắn giữa gối như một người mẹ sửa sang cho con". Giăng Van-giăng thắt lại dây rút cổ áo, vén gọn mớ tóc rồi vuốt mắt cho chị. cử chỉ xót thương và tấm lòng nhân ái của Giăng Van-giăng đã làm cho gương mặt Phăng-tin "như sáng rõ lên một cách lạ thường".

Huy-gô viết: "Chết tức là đi vào bầu ánh sáng vĩ đại". Phải chăng bầu ánh sáng vĩ đại ấy là tình nhân ái bao la, mênh mông của đồng loại, của những người tù khổ sai như Giăng Van-giăng trong cuộc đời.

Cái cử chỉ cuối cùng của Giăng Van-giăng đối với người đàn bà xấu số, tội nghiệp thật vô cùng cảm động. Ông đã quỳ xuống trước hai bàn tay buông thõng ngoài giường của Phăng-tin, "nhẹ nhàng nâng lên và đặt vào đáy một nụ hôn". Ta khẽ hỏi: Đã mấy ai trong cõi đời xưa nay có cách ứng xử đầy tình thương như người tù khổ sai này?

Câu chuyện được kể trong "Người cầm quyền khôi phục uy quyền" cho thấy bút pháp tự sự đặc sắc của Huy-gô. Các nhà văn của trào lưu lãng mạn, cũng như Huy-gô sử dụng biện pháp tương phản và phóng đại một cách tài tình khi miêu tả nhân vật và biểu hiện sự vật. Gia-ve và Giăng Van-giăng là hai bức họa tương phản và phóng đại đầy ấn tượng làm nổi bật ánh sáng và bóng tối, lòng nhân ái và sự độc ác, tình người và bản năng thú dữ. Những so sánh, những ẩn dụ được tác giả sử dụng sắc nét, tài tình. Nhân vật Giăng Van-giăng và cái chết của Phăng-tin đã làm cho trang văn của Huy-gô dào dạt cảm hứng nhân văn; chứa chan tinh thần nhân đạo.

Bài làm 2

Vích to Huy Gô là nhà thiên tài vĩ đại của thế giới, các tác phẩm của ông mang giá trị to lớn của mọi thời đại, từ xưa đến nay mọi người biết đến ông với tư cách ông là một nhà văn với một sự hiểu biết rộng lớn và có trí thông minh vô thường, nổi bật trong sự nghiệp sáng tác của ông đó là tác phẩm Nhà cầm quyền khôi phục uy quyền.

Trong bài đã phản chiếu những nhân vật có số phận và tính cách hoàn toàn trái ngược nhau, như của Gia-ve và Giăng van giăng, cách miêu tả tính cách nhân vật cụ thể và nó lột tả được rất chi tiết những hình ảnh mang giá trị của một bài văn, trong nhân vật Gia Ve chúng ta thấy nhiều những chi tiết phản ánh được nhân vật này là một người man rợ, với những chi tiết được bộc lộ rõ trong bài đó là những tiếng nói tiếng cười, và tiếng hét đối với những người đàn bà khốn khổ, chi tiết “Gia-ve tiến vào giữa phòng và hét lên: thế mày ! mày có đi không?”. Điều đó đã làm cho người đàn bà khốn khổ lo sợ và run rẩy. Những hành động của hắn đã mang những nét ghê rợn của kẻ cầm thú, với điệu cười khoe cả hàm răng, những chi tiết này được tác giả mô tả rất cụ thể và chi tiết nó phản ánh mạnh mẽ được tầm triết lý trong nghệ thuật miêu tả nhân vật của tác giả.

Đối lập với nhân vật Gia ve là nhân vật Giăng Van Giăng, có thể thấy rằng ông là một người có vẻ điềm tĩnh và hết lòng vì Phăng Tin, trong đoạn đầu, đây là những chi tiết miêu tả khi ông vẫn còn những quyền lực trong tay nhưng mọi hành động và lời cầu xin của ông chúng ta thấy xuất hiện trong đoạn văn đầu là đều vì Phăng Tin, có thể thấy ông đã hành động đến khi Phăng Tin chết...Giăng Van Giăng cũng là người vô cùng cứng rắn ông không sợ hãi gì Gia Ve.. những hành động cương quyết và tự tin giao tiếp của ông đã thể hiện mạnh mẽ được điều đó. Tất cả nó đều hàm chứa sâu sắc trong lòng của tác giả khi miêu tả sự đối lập giữa hai nhân vật với những tính cách hoàn toàn trái ngược nhau. Giá trị của tác phẩm để lại cho nhân loại là nghệ thuật miêu tả nhân vật vô cùng phong phú.

Với những hình ảnh mà tác giả sử dụng để so sánh và ẩn dụ khi nói về sự đối lập giữa hai nhân vật này cũng phản ánh được phần lớn giá trị to lớn của tác phẩm, Gia Ve với những hình ảnh được miêu tả ở trên cười thì hở cả hàm răng, với những động tác quát tháo, chúng ta có thể thấy hắn giống như một loài cầm thú, một con thú dữ đang tồn tại. Và nghệ thuật đối lập đã phản chiếu mạnh mẽ hai nhân vật này với những tính cách đối lập nhau, Giăng Van Giăng một

người luôn biết yêu thương, và quan tâm đến người khác... đây là một con người có trái tim to lớn mạnh mẽ và tấm lòng nhân hậu vô cùng sâu sắc, giá trị của nó để lại cho cuộc đời này là những điều mang tầm ý nghĩa to lớn và giá trị nhất. Cuộc sống của ông được miêu tả để cứu giúp và yêu thương mọi người xung quanh, ông biết yêu thương mọi người từ những hình ảnh nhỏ bé nhất, trong đoạn đầu khi ông là một người cầm quyền trong tay ông vẫn luôn luôn biết yêu thương và giúp đỡ mọi người.

Khi diễn biến tâm trạng nhân vật đang lên điểm cao trào, nó làm cho người đọc cảm thấy hứng thú với những tâm lý tiếp theo, nhân vật này đang bị cuốn theo những vòng xoáy của cuộc sống. Đoạn tiếp theo của bài đã miêu tả giai đoạn ông lâm vào tình trạng khốn khổ nhất của cuộc sống, nhưng không vì thế mà ông mất đi giá trị cao đẹp của mình, hàng loạt những chi tiết miêu tả điều này, ông luôn biết bảo vệ những người khốn khổ, những người có số phận bất hạnh.

Trong hoàn cảnh sống khốn khổ, nhưng tình thương của Giăng Van Giăng vẫn được hiện lên rất sinh động, trong không gian tối tăm của những con người rơi vào tình trạng khổ đau đó là hàng loạt những con người luôn biết yêu thương và làm nên những kì tích giúp đỡ mọi người xung quanh, trong trái tim của ông Giăng Van Giăng nó đã phản chiếu mạnh mẽ được nhịp sống trong tâm hồn của mỗi con người, nó đã phản ánh phần nào những điều có giá trị mạnh mẽ và hào nhoáng nhất trong cuộc đời của nhân vật.

Trong một cuộc sống luôn có những bất công và cả những điều bất hạnh nhất, nó phản ánh mạnh mẽ được tấm gương của đời sống tinh thần, trong cái xấu xa tuyệt vọng, những sự phản chiếu mạnh mẽ của tâm hồn con người đủ để mọi người thấu hiểu và cảm thông cho những nhân vật bất hạnh. Sự đối lập giữa các nhân vật làm cho chúng ta hiểu được một điều đó là trong cuộc sống dù có bất công và hàm chứa những điều xấu xa nhưng nó vẫn tồn tại trong đó là những con người luôn luôn biết yêu thương và làm nên những kì tích giúp đỡ mọi người, những con người đó để lại bao nhiêu tình thương sự tôn trọng của mọi người đối với chính mình.

Trong câu chuyện hiện lên những chi tiết mang đậm giá trị tương phản của câu chuyện với những diễn biến sâu sắc và mang đậm ý nghĩa nhất. Trong những hình ảnh được phản ánh trong bài thì nhân vật Gia Ve đã hiện lên với

bản chất của một con thú dữ. Trước cái chết của Phăng Tin thì hắn còn tỏ ra mình là một người vô tội, và quay sang quát mắng Giăng Van Giăng là giết chết Phăng Tin nhưng thực chất bên trong chính hắn mới là thủ phạm, thật đáng khinh bỉ và phê phán kiểu nhân vật này.

Nhưng trước những lời đó của Gia Ve, thì Giăng Van Giăng vẫn không hề sợ hãi mà còn lý giải điều đó một cách rất mãnh liệt, có thể thấy rằng, đây là một nhân vật lý tưởng mà tác giả xây dựng để phản chiếu mạnh mẽ được những nhân vật mang đậm giá trị cốt lõi của toàn bộ tác phẩm, những dấu ấn mạnh mẽ đã phản chiếu rất nhiều những hình tượng mang đậm giá trị sâu sắc của mỗi thời đại khi con người đang phải sống giữa cái ác và cái xấu, nó để cho tâm hồn chúng ta thấu hiểu và vượt qua những nỗi sợ hãi của cuộc sống nhiều nhất.

Cuối chuyện cái chết của Phăng Tin là một sự thật đau thương và nó cũng dùng để tố cáo những con người độc ác không có nhân tính, con người khốn khổ đang phải chịu những nghiệt ngã và đau đớn nhất, nhưng chi tiết làm cho mỗi chúng ta cảm thấy được an ủi phần nào về nhân vật này, khi sắp chết trước lời nói của Giăng Van Giăng trên đôi môi nhợt nhạt của Phăng Tin vẫn nở lên những nụ cười, đây có lẽ là nụ cười hạnh phúc của sự sống, khi trong lúc tuyệt vọng và cuối cùng của cuộc đời niềm hạnh phúc nhỏ nhoi nhất vẫn đang được hé lộ, nó phản chiếu được tấm gương sáng về tinh thần của những con người khốn khổ.

Bài làm 3

Vích-to Huy-gô(1802-1885) là một thiên tài nở sớm và rọi sáng từ đầu thế kỉ XIX cho đến nay, ông là một người suốt đời có những hoạt động xã hội và chính trị tác động mạnh mẽ tới những nhân vật và khuynh hướng tiến bộ của thời đại. Ông được công nhận là danh nhân văn hóa thế giới. Một số tác phẩm của ông được cả thế giới biết đến như: “Nhà thờ Đức Bà Pa-ri” (1831); “Những người khốn khổ”(1862); “Chín mươi ba”(1874)...Trong số những tác phẩm của ông thì “Những người khốn khổ” là bộ tiểu thuyết được nhân loại biết đến nhiều nhất trong kho tàng sáng tác của Huy-gô.

Tác phẩm được chia thành năm phần thì đoạn trích “Người cầm quyền khôi phục uy quyền” nằm ở cuối phần thứ nhất, phản ánh sự đối lập giữa cái thiện và cái ác, giữa cường quyền và nạn nhân. Qua đó, tác giả phê phán lên

án cường quyền và khơi dậy mỗi đồng cảm, xót thương đối với những người khốn khổ.

Huy-gô tập trung thể hiện tư tưởng của mình thông qua Giăng Van-giăng – nhân vật chính của tác phẩm, một người coi tình thương và lòng nhân đạo là tất cả được thể hiện qua câu nói của ông khi nói với Ma-ri-uyét và Cô-dét: “Trên đời chỉ có một điều ấy thôi, đó là thương yêu nhau”. Đoạn trích có thể chia thành ba phần: Phần một (Từ đầu đến “chị rùng mình”), đoạn này muốn nói đến Ma-đơ-len tức Giăng Van-giăng chưa mất hẳn uy quyền của một ông thị trưởng. Đoạn 2 (Tiếp theo đến “Phăng-tin đã tắt thở”), ý chính của đoạn này là thị trưởng Ma-đơ-len đã mất hết uy quyền của mình trước tên thanh tra mật thám Gia-ve. Đoạn cuối cùng là phần còn lại, ý của đoạn này là thị trưởng Ma-đơ-len đã khôi phục được uy quyền của mình.

Trong tác phẩm, Huy-gô bằng nghệ thuật tài tình đã khắc họa được hai nhân vật với hai nét tính cách trái ngược nhau, Giơ-ve tiêu biểu cho sự độc ác còn Giăng Van- giăng thể hiện cho tình thương và sự nhân đức. Ông luôn sẵn sàng hi sinh bản thân vì người khác, dồn hết tình thương và sự lo lắng của mình cho người đàn bà khốn khổ Phăng-tin. Khi Gia-ve đến Giăng Van-giăng biết chắc là hắn đến để bắt mình nên trấn an Phăng-tin: “Cứ yên tâm. Không phải nó đến bắt chị đâu” rồi quay sang nói với Gia-ve: “Tôi biết anh muốn gì rồi”. Hành động này cho thấy Giăng Van-giăng rất lo lắng đến sự sống của Phăng-tin. Ông còn chấp nhận hạ mình để xin với Gia-ve: “Xin ông thư cho ba ngày! Ba ngày để tìm đứa con cho người đàn bà đáng thương kia! Phải trả giá thế nào tôi cũng chịu”. Ông xin như vậy vì ông biết rằng với Phăng-tin thì Cô-dét – con gái của cô là tất cả, chỉ cần tìm được Cô – déc thì cũng là một cách để níu giữ sự sống của Phăng-tin. Nhưng khi cô nghe chứng kiến sự hống hách và những lời nói ngỗ ngược của Gia-ve thì cô hiểu rằng Giăng Van-giăng đã không còn sức mạnh để có thể là chỗ dựa cho cô như trước nữa: “Hắn nhìn Phăng-tin trừng trừng, lại túm một túm lấy cổ áo và ca-vát của Giăng Van-giăng, nói thêm: Tao đã bảo không có ông Ma-đơ-len, không có ông thị trưởng nào cả. Chỉ có một kẻ cắp, một tên kẻ cướp, một tên tù khổ sai là Giăng Van-giăng!”. Nghe xong Phăng-tin rất đau khổ và tuyệt vọng và cô đã tắt thở. Đến đây thái độ của Giăng Van-giăng đã không còn sự hạ mình như trước nữa, ông thể hiện sự mạnh mẽ bằng hành động “giật gậy trong chóp mắt chiếc giường cũ nát[...], ông cầm lăm lăm cái thanh giường trong tay và nhìn

Gia-ve trùng trùng”. Lúc này Gia-ve đã mất hẳn đi sự hách dịch, thực sự run sợ và lùi ra phía cửa. Sự mãnh mẽ của Giăng Van-giăng còn được thể hiện qua câu nói với Gia-ve: “Tôi khuyên anh đừng quấy rầy tôi lúc này”. Ông như quên đi sự có mặt của Gia-ve và ngồi xuống cạnh Phăng-tin, “Giăng Van-giăng tì khuỷu tay lên thành giường, bàn tay đỡ lấy trán, ngấm Phăng-tin nằm dài không nhúc nhích. Ông ngồi như thế mãi miết, yên lặng[...]. Trong nét mặt và dáng điệu ông cho thấy một nỗi xót thương xót khôn tả”, hành động của ông như thể hiện sự đau xót vô cùng nhưng bất lực không giúp gì được, cũng có thể là ông đã thề hứa với Phăng-tin là sẽ tìm được con gái của cô bằng bất cứ giá nào. Qua ngòi bút của tác giả, Giăng Van-giăng hiện lên với một tấm lòng chan chứa yêu thương và sự đồng cảm.

Đổi ngược với Giăng Van-giăng là hình ảnh của Gia-ve – một con người tàn nhẫn và độc ác. Hình ảnh đầu tiên về nhân vật này là “cặp mắt nhìn như cái móc sắt” và tiếng quát “Mau lên”, như Huy-gô viết cái nhìn ấy hằn từng quen kéo giạt vào hần bao kẻ khốn khổ. Rồi đến hành động “nắm lấy cổ áo ông thị trưởng” và cái cười ghê tởm, phô ra tất cả hai hàm răng. Tất cả những chi tiết này như những bức hình nhỏ ghép nên một bức tranh về chân dung và những nét tính cách ghê rợn của hắn. Không những thế, Huy-gô còn tập trung khắc họa sự hách dịch và tàn nhẫn, vô lương tâm của Gia-ve, thể hiện ở việc bắt Giăng Van-giăng gọi là “ông thanh tra”, khi Giăng Van-giăng muốn xin với hắn một điều thì hắn tỏ thái độ hống hách yêu cầu phải nói to trong khi Giăng Van-giăng xin chỉ nói cho một mình hắn nghe. Nội tâm ác độc của hắn còn được Huy-gô khắc họa qua thái độ và cách ứng xử của hắn trước Phăng-tin, người đàn bà tội nghiệp đang hấp hối và trước cái chết của cô. Hắn chẳng thèm quan tâm Phăng-tin đang hấp hối mà cứ quát tháo ầm mĩ đòi bắt Giăng Van-giăng đi. Hắn như vô cảm trước tiền kêu thảm thiết của Phăng-tin: “Giờ lại đến lượt con này! Đồ khỉ có cam hòng đi không? Cái xứ chó đều gì mà bọn tù khổ sai làm ông nọ ông kia, còn lũ gái điếm được chạy chữa như những bà hoàng! Nhưng này, sẽ thay đổi hết, đã đến lúc rồi đây!”. Đến khi Phăng-tin tắt thở hắn vẫn tỏ thái độ lạnh lùng, tiếp tục quát tháo Giăng Van-giăng: “Đừng có lòi thôi! Tao không đến đây để nghe lí sự[...], đi ngay không thì cùm tay lại. Tính cách của Gia-ve có thể ví như một con ác thú, trái ngược hoàn toàn với Giăng Van-giăng.

Qua đoạn trích “Người cầm quyền khôi phục uy quyền” Huy-gô muốn gửi gắm những tình cảm cao đẹp và tư tưởng tiến bộ của ông. Với một câu chuyện đầy kịch tính với nhiều hình tượng tương phản, ông muốn mang đến cho người đọc một thông điệp: “Trong hoàn cảnh bất công và tuyệt vọng, con người chân chính vẫn có thể bằng ánh sáng của tình thương đẩy lùi bóng tối của cường quyền và nhen nhóm niềm tin vào tương lai”.

Bài làm 4

V. Huy-gô là một trong những thiên tài nổi tiếng của văn học thế giới đầu thế kỉ XIX. Những áng văn bất hủ của ông đều chứa đựng giá trị nhân đạo sâu sắc, một vài tác phẩm có thể kể đến như Chín mươi ba, Nhà thờ Đức bà Pari hay Những người khốn khổ,.....Trích đoạn Người cầm quyền khôi phục uy quyền nằm trong phần thứ nhất của tiểu thuyết Những người khốn khổ, đây là phần phản ánh rõ nhất sự đối lập giữa cái thiện và cái ác trong cuộc sống, qua đó bày tỏ niềm thương xót của tác giả đối với số phận bất hạnh của những người khốn khổ.

Trong đoạn trích, nhà văn đã xây dựng hai nhân vật ở hai chiến tuyến đối lập nhau là Giăng Văn Giăng và Gia-ve. Giăng Văn Giăng - một người tù khổ sai giàu lòng yêu thương, cảm thông trước nỗi đau của Phăng - tin một người đàn bà khốn khổ bị mất con, ông luôn động viên, trấn an chị: "Cứ yên tâm. Không phải nó đến bắt chị đâu". Giăng Văn Giăng còn lo sợ rằng Phăng-tin sẽ chết mà đành nhún nhường xin Gia-ve thư thả vài ba ngày để giúp đỡ Phăng - tin tìm lại con gái: "Xin ông thư cho ba ngày! Ba ngày để tìm đứa con cho người đàn bà đáng thương kia! Phải trả giá thế nào tôi cũng chịu". Ông hiểu được rằng người đàn bà tội nghiệp kia đang mong muốn được gặp lại con biết nhường nào, con gái bây giờ với Phăng tin là nguồn sống, là điều đẹp đẽ duy nhất mà thế giới này ban tặng cho cô. Có lẽ bây giờ tìm được Cô - dẻt là cách duy nhất để níu giữ sự sống cho người đàn bà đáng thương kia mà thôi.

Nhưng trớ trêu thay, ngay cả cái điều mong muốn thiện lương ấy của Giăng Văn giăng, nguồn hy vọng cuối cùng của người đàn bà đứng trước cửa tử kia cũng bị tên cầm quyền dập tắt.

"Hắn nhìn Phăng-tin trừng trừng, lại túm một túm lấy cổ áo và ca-vát của Giăng Van-giăng, nói thêm: Tao đã bảo không có ông Ma-đơ-len, không có ông thị trưởng nào cả. Chỉ có một kẻ cắp, một tên kẻ cướp, một tên tù khổ sai

là Giăng Van-giăng!". Chính lời nói tàn nhẫn kia đã cướp đi sinh mạng của Phăng tin, lời hằn nói khiến cô tuyệt vọng trong đau khổ. Khi Phăng - tin chết, Giăng Van- giăng chẳng còn lí do gì để hạ mình với hần, trước hần, trái lại càng căm tức hần bội lằn. Ông tiến tới chiếc giường, "giật gậy trong chóp mắt chiếc giường cũ nát[...], ông cầm lăm lăm cái thanh giường trong tay và nhìn Gia-ve trừng trừng". Đó là hành động thể hiện sự phản đối kịch liệt, sự căm thù của Giăng Van- giăng trước Gia- ve ác độc. Lúc này đây, Gia-ve uy lực mấy phút trước bỗng tiêu tan, người ta chỉ thấy một bộ mặt tái nhợt, bước lùi về phía cửa trong vẻ run sợ của hần.

Về phần Phăng- tin, Giăng Van-giăng ngồi xuống cạnh bên, dành cho cô những hành động nâng niu nhất: "Giăng Van-giăng tì khuỷu tay lên thành giường, bàn tay đỡ lấy trán, ngắm Phăng-tin nằm dài không nhúc nhích. Ông ngồi như thế mãi miết, yên lặng[...]" Ông xót xa cho số phận nghiệt ngã của Phăng tin, xót xa cho một kiếp người mong manh, đến chết vẫn chẳng thể gặp lại con yêu. Qua ngòi bút của V. Huy- gõ, Giăng Van-giăng hiện lên hình ảnh của một con người giàu lòng yêu thương, đáng khâm phục và trân trọng biết bao.

Nếu Giăng Van-giăng lương thiện bao nhiêu thì Gia - ve càng độc ác bấy nhiêu. Ngoại hình, hành động hay lời nói của hần thốt ra đều tố cáo bản chất gian manh, vô lương tâm của hần. Hần mang danh ngài thanh tra làm việc vì sự an bình của nhân dân mà chính hần lại đập đổ lên mục đích cao đẹp ấy. Ngay cả người đàn bà đang hấp hối giữa cái chết hần vẫn không tha, buông lời quát mắng: "Giờ lại đến lượt con này! Đồ khi có cam hòng đi không? Cái xứ chó đều gì mà bọn tù khổ sai làm ông nọ ông kia, còn lũ gái điếm được chạy chữa như những bà hoàng! Nhưng này, sẽ thay đổi hết, đã đến lúc rồi đấy!". Phải chăng Gia - ve chính là một con ác thú giữa cuộc đời trần trụi, con ác thú gian manh sống trong mớ nguyên tắc khuôn mẫu, thiếu tình người.

Bằng bút pháp lãng mạn cùng nghệ thuật tương phản đặc sắc, Huy- gõ không chỉ xây dựng thành công hai hình ảnh đại diện cho thiện -ác trong đời mà qua đó còn gửi gắm một thông điệp nhân sinh đầy sâu sắc: Trong bóng tối của cường quyền và tuyệt vọng, tình yêu thương như những vì sao lấp lánh, nâng đỡ con người, nhen nhóm niềm tin ấm áp nơi họ.

Mời bạn đọc cùng tham khảo <https://vndoc.com/tai-lieu-hoc-tap-lop-11>